

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ο πραγματικός εχθρός του δάσους

Η κατάσταση των δασικών οικοσυστημάτων (δ.οικ.) χειροτερεύει, ως αποτέλεσμα της καπιταλιστικής ανάπτυξης της Ελλάδας.

Η πολιτική της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ εντάσσεται στο πλαίσιο της επιτάχυνσης των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων και της επέκτασης της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης της γης. Η προώθηση ορισμένων καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων προϋποθέτει την αλλαγή του ιδιοκτησιακού καθεστώτος (από δημόσια σε ιδιωτική), ενός σημαντικού μέρους γης με την απλοποίηση της νομοθεσίας προς όφελος της ατομικής ιδιοκτησίας. Η υλοποίηση αυτής της πολιτικής προϋποθέτει την ιδιωτικοποίηση των δασών, τον αποχαρκτηρισμό εκατομμυρίων στρεμμάτων, την εκχώρηση δημόσιων εκτάσεων δ.οικ. και παράκτιων περιοχών, τη διαμόρφωση και υλοποίηση δράσεων για την εξασφάλιση της ανταποδοτικότητας σε κάθε δραστηριότητα στη γη, την ενίσχυση της κερδοφορίας και της επιχειρηματικής δραστηριότητας σε εκτός σχεδίου περιοχές. Αυτό το πλαίσιο εξυπηρετεί και ο νόμος για τα καμένα της Ανατολικής Αττικής.

Από κινητοποίηση μελών και φίλων του ΚΚΕ και της ΚΝΕ στην Πάρνηθα, στο πλαίσιο καμπάνιας για την προστασία του βουνού

Η μέχρι σήμερα ασκούμενη πολιτική γης και κτηματολογίου εξυπηρετεί το κεφάλαιο (τουριστικό, κατασκευαστικό, κλπ.), τις κατευθύνσεις της ΕΕ, τους μεγαλοκαταπατητές. Κύριο χαρακτηριστικό, η γενίκευση της ιδιωτικοποίησης στη γη (αγορά γης, συμπράξεις, μακροχρόνια παραχώρηση χρήσης), απευθείας προς το κεφάλαιο, είτε με διαμεσολάβηση άλλων φορέων (π.χ., Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, Τοπικής Αυτοδιοίκησης, κλπ.), ο περιορισμός της δημόσιας ιδιοκτησίας στη γη, της προστασίας και διαχείρισης των δασικών οικοσυστημάτων.

Η πολιτική γης των κομμάτων της αστικής διακυβέρνησης καθορίζεται από την αντίληψη της χρήσης γης ως εμπορεύματος, επομένως και η ιδιοκτησία γης υπόκειται στους νόμους της καπιταλιστικής αγοράς. Διευκολύνει την εμπορευματοποίηση και εκείνου του μέρους της γης που ανήκει άμεσα στο δημόσιο (π.χ. δάση, δασικές εκτάσεις) ή έμμεσα (ως περιουσία δημόσιων οργανισμών ή επιχειρήσεων). Είναι εναρμονισμένη με τη γενικότερη πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, της ενίσχυσης της κερδοφορίας του κεφαλαίου στο πλαίσιο της ΕΕ.

Το κεφάλαιο αξιοποιεί και τις δασικές πυρκαγιές, επενδύει μεγάλα ποσά στις καμένες περιοχές σε βάρος του δάσους και των λαϊκών αναγκών. Γι' αυτό μετά τις πυρκαγιές εμφανίζονται καταπατήσεις, παράνομες αλλαγές χρήσης, βίλες, ακόμη και ολόκληροι οικισμοί αντί για νέα δέντρα από φυσική αναγέννηση ή από αναδασώσεις.

Στιγμιότυπο από εκδήλωση που είχαν πραγματοποιήσει οι Οργανώσεις ΚΚΕ και ΚΝΕ Πελοποννήσου στον Πάρνωνα για την προστασία των δασών

Η πολιτική των αστικών κυβερνήσεων είναι ο εμπρηστής και καταστροφέας των δασών, οπλίζει το χέρι τεράστιων οικονομικών συμφερόντων που αξιοποιούν τις πυρκαγιές για το κέρδος σε βάρος της ζωής μας. Το 1% του αριθμού των δασικών πυρκαγιών από 5.000 στρέμματα και πάνω καίνε το 49% των συνολικά καμένων εκτάσεων. (Μέσος όρος 1983 - 2005, Υπ. Γεωργίας). Διαχρονικά, οι δασικές πυρκαγιές, που κατά κανόνα

γίνονται από εμπρησμούς (60% των αιτιών), αξιοποιούνται από μεγάλα οικονομικά συμφέροντα και μετά την πυρκαγιά δεν κηρύσσονται αναδασωτέες περιοχές.

Καταστροφικός για τα δ.οικ είναι ο διαχωρισμός της πρόληψης από την καταστολή των δασικών πυρκαγιών, η διάσπαση της ολοκληρωμένης διαχείρισής τους και η μεταφορά της καταστολής στην Πυροσβεστική Υπηρεσία (ΠΑΣΟΚ 1998), παρά τις προειδοποιήσεις για την επερχόμενη καταστροφή, τη διεθνή εμπειρία και τη Δασολογική επιστήμη. Την πρώτη αντιπυρική περίοδο, το 1999, κήκαν περίπου 2 εκατομμύρια στρέμματα.

Αντί να ενισχυθεί ο ενιαίος χαρακτήρας της αντιπυρικής προστασίας (πρόληψη, προκαταστολή, καταστολή), στο πλαίσιο της συνολικής διαχείρισης και προστασίας των δασών, έγινε ακριβώς το αντίθετο. Καθιερώθηκε το δόγμα της καταστολής, αντί της πρόληψης που ακολουθείται από τις κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ και ΝΔ.

Η κυβέρνηση, μέσω του «Καλλικράτη», στοχεύει στην παραπέρα ιδιωτικοποίηση των δ.οικ. με εργαλείο την «ανταποδοτικότητα». Η ανάθεση αρμοδιοτήτων στην ΓΑ ενισχύει τις αντιλαϊκές - αντιδασικές ανατροπές διευκολύνοντας τη διείδυση και κερδοφορία του κεφαλαίου.

Ο Ν. 3818/2010 δίνει την αρμοδιότητα της κατάρτισης των δασικών χαρτών από τη Δασική Υπηρεσία, στην ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ, με βεβαρμένο παρελθόν σε θέματα προστασίας της δημόσιας δασικής περιουσίας, ενώ αποπειράται με πλάγιο τρόπο να νομιμοποιήσει το δασοκτόνο ορισμό του δάσους (Ν. 3208/2003).

Με το νομοσχέδιο για τις ΑΠΕ, στο πλαίσιο της «πράσινης ανάπτυξης», στο όνομα του «δημοσίου συμφέροντος», ανακηρύσσονται «μη οχλούσες» δραστηριότητες, άρα λειτουργούν παντού. Παράλληλα, δρομολογείται η αφαίρεση κάθε δυνατότητας έλεγχου από τη Δασική Υπηρεσία.

Η μεταφορά του τομέα δασών από το υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης στο ΥΠΕΚΑ οδήγησε στην «εξαφάνιση» της Γενικής Διεύθυνσης Δασών και τη διευκόλυνση της επιχειρηματικής δραστηριότητας. Η Δασική Υπηρεσία, με αρμοδιότητα την προστασία, διαχείριση και ανάπτυξη των δ.οικ., την υπεράσπιση της δημόσιας περιουσίας, δεν μπορεί να εκπληρώσει την αποστολή της.

Το σχέδιο διάταξης για τη μεταφορά των αρμοδιοτήτων της Αγροφυλακής στη Δασική Υπηρεσία μετατρέπει τη Δασική Υπηρεσία σε υπηρεσία φύλαξης υπαίθρου, προκειμένου να ανατεθεί η διαχείριση των δασών σε ιδιωτικούς φορείς διαχείρισης, ολοκληρώνοντας την πλήρη ιδιωτικοποίηση του τομέα. Οι πιστώσεις δεν επαρκούν ούτε για τις στοιχειώδεις λειτουργικές ανάγκες.

Το ΥΠΕΚΑ ιδρύει το «Πράσινο Ταμείο» ως ΑΕ, με συνένωση του ΕΤΕΡΠΣ και του Ταμείου Δασών. Τις αποφάσεις χρηματοδοτήσεων θα παίρνει το διορισμένο «Συμβούλιο Πράσινης Πολιτικής», στη σύνθεση του οποίου θα συμμετέχουν και ιδιωτικοί φορείς, που μπορεί να έχουν και οικονομικές δόσοληψίες με το Ταμείο.

Και στο ζήτημα της γης συγκρούονται το καπιταλιστικό κέρδος με τις λαϊκές ανάγκες, η χρήση γης ως εμπόρευμα με τη χρήση γης ως κοινωνική, η ατομική ιδιοκτησία στη γη με τη σοσιαλιστική ιδιοκτησία της. Το Κόμμα μας αντιμετωπίζει τη χρήση γης ως κοινωνικό αγαθό, στη βάση της κοινωνικής ιδιοκτησίας. Η κοινωνική αξιοποίησή της προϋποθέτει την κοινωνική ιδιοκτησία της γης και τον κεντρικό σχεδιασμό, απαραίτητες για δασική πολιτική που θα ικανοποιεί τις λαϊκές ανάγκες, με βάση ένα σύνολο κριτηρίων οικονομικών, κοινωνικών, περιβαλλοντικών, τα οποία βεβαίως προϋποθέτουν διαφορετική οργάνωση της παραγωγής, τελικά, ανατροπή στο χαρακτήρα της ιδιοκτησίας και της εξουσίας.

Το μέλλον των δ.οικ. αποδειχεται ασύμβατο με την κυβερνητική πολιτική. Αλλωστε, είναι ίδιος ο ένοχος που έχει καταδικάσει τον ελληνικό λαό σε φτώχεια και ανεργία, που καταργεί τις συντάξεις, που έχει μετατρέψει την Υγεία και την Παιδεία σε εμπόρευμα, την ίδια στιγμή που τα κέρδη των επιχειρηματικών ομίλων ανεβαίνουν.

Η προστασία, η οικολογική ανόρθωση και διαχείρισή τους είναι υπόθεση της αντίστασης και πάλης της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων, για ενιαίο δημόσιο φορέα διαχείρισης και προστασίας της δασικής περιουσίας, μετατροπή σε δημόσια περιουσία της ιδιοκτησίας των μεγάλων ιδιωτικών εκτάσεων στα δασικά οικοσυστήματα, κατάργηση όλων των δασοκτόνων νόμων, αναδάσωση όλων των καμένων. Συσπείρωση με την πολιτική πρόταση του ΚΚΕ, της λαϊκής εξουσίας και οικονομίας, όπου τα δασικά οικοσυστήματα και η γη θα γίνουν λαϊκή περιουσία.

Αντώνης ΡΑΛΑΤΟΣ
Μέλος της Ομάδας Περιβάλλοντος της ΚΕ του ΚΚΕ